

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobců: a) P. V., narozený dne X
b) E. V., narozená dne X
oba bytem X
oba zastoupeni JUDr. Tomášem Vrchlabským, advokátem
sídlem Balbínova 411/30, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2019 č. j. MZP/2018/500/1838,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Podanou žalobou se žalobci domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále též „*prvostupňový orgán*“ či „*Inspekce*“) ze dne 2. 8. 2018 č. j. ČIŽP/41/2018/9627 tak, že termíny splnění povinností žalobců uvedených v rozhodnutí Inspekce pod výroky 1) a), 1) b), 1) c) a 1) d) prodloužil o jeden rok a změnil čílo vyhlášky Ministerstva zemědělství z původního čísla 83/1996 Sb., na číslo 298/2018 Sb., pod výrokem 1) b). Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím Inspekce žalobcům pod výrokem 1) uložila jednotlivá opatření k nápravě podle § 3 odst. 2 zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o ČIŽP*“) popsaná pod písmeny a) až d) (soud je uvádí v bodu 2. tohoto rozsudku), s termíny jejich splnění; a pod výrokem 2) stanovila povinnost uhradit náklady řízení.
- Inspekce žalobcům (účastníkům řízení) pod výrokem 1) rozhodnutí uložila opatření k nápravě:

- a) spočívající v uvedení lesních pozemků p. č. XA na ploše 3 099 m², XB na ploše 2 400 m², XC na ploše 60 m², XD na ploše 10 m², XE na ploše 380 m², XF na ploše 130 m² a XG v I. části na ploše 20 m² a v II. části na ploše 90 m², všechny v k. ú. X, do původního stavu, který předcházel nepovoleným terénním úpravám, které byly provedeny účastníky v době od poloviny roku 2014 do 06. 10. 2015 takto:
- lesní pozemek p. č. XA - na východní a jižní straně navrátit zpět odbagrovaný svah a dále odstranit veškerý nelegálně deponovaný výkopový materiál;
 - lesní pozemek p. č. XB - v severní polovině odstranit veškerý nelegálně deponovaný výkopový materiál, včetně přehrazení vodního toku a navrátit zpět odbagrovaný svah, který se postupně svažoval k místnímu potoku;
 - lesní pozemek p. č. XC - odstranit nelegálně deponovaný výkopový materiál a navrátit zpět odbagrovaný svah;
 - lesní pozemek p. č. XD - odstranit výkopový materiál, který byl na pozemek deponován v rámci nepovolených terénních úprav;
 - lesní pozemek p. č. XE - odstranit výkopový materiál, který byl na pozemek deponován v rámci nepovolených terénních úprav;
 - lesní pozemek p. č. XF - v jižním cípu obnovit původní modelaci terénu, která byla narušena odbagrováním svahu;
 - lesní pozemek p. č. XG - v západním cípu navrátit zpět odbagrovaný svah;
- to vše v termínu splnění nejpozději do 30. 6. 2019;
- b) spočívající v zalesnění lesních pozemků p. č. XA na ploše 3 235 m², XC na ploše 60 m² a XF na ploše 130 m², všechny v k. ú. X, a to vhodným sadebním materiálem v odpovídajícím počtu a v souladu se zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „*lesní zákon*“) a vyhlášek Ministerstva zemědělství č. 83/1996 Sb., o zpracování oblastních plánů rozvoje lesů a o vymezení hospodářských souborů, ve znění pozdějších předpisů a č. 139/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o přenosu semen a sazenic lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnosti o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa, ve znění pozdějších předpisů;
- to vše v termínu splnění nejpozději do 31. 05. 2020;
- c) spočívající v odstranění betonových pražců, kterými byla zpevněna cesta na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X v délce 50 m a šířce 3 m;
- to vše v termínu splnění nejpozději do 30. 6. 2019;
- d) spočívající v odstranění nelegálního stavu způsobeného stojící stavbou budovy na části lesního pozemku p. č. XA v k. ú. X o plošné výměře 99 m²;
- to vše v termínu splnění nejpozději do 31. 12. 2018.

3. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobci podanou žalobou. Vznesené námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:

4. *V prvním žalobním bodu* žalobci namítají neurčitost výroku 1) napadeného rozhodnutí. Povinnost uvést pozemky *do původního stavu, který předcházel nepovoleným terénním úpravám, které byly provedeny účastníky v době od poloviny roku 2014 do 06. 10. 2015*, považují za vyjádřenou neurčitě a nevykonatelně. Pojem *původní stav* výrok neobsahuje, i proto je nepřezkoumatelný, nevykonatelný, a neproveditelný. Z výroku není ani jednoznačně patrné, jakou povinnost mají žalobci splnit, když mají pozemky *uvést do původního stavu, nebo navrátit zpět odbagrovaný svah či odstranit nelegálně deponovaný*

výkopový materiál, anebo obnovit původní modelaci terénu. Povinnosti takto uložené považují žalobci za neurčité, obecně formulované, bez splnitelné a proveditelné povinnosti.

5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobci tvrdí, že ke dni rozhodnutí Inspekce nezjistila rozhodné skutečnosti k odpovědnosti různých vlastníků pozemků za terénní úpravy, ani stav pozemků. Žalobci nesouhlasí se žalovaným, že pokud úpravy provedli, splnili tím již část požadavků Inspekce. Ačkoli žalobci doložili, že bylo průběžně prováděno zalesnění, nevzaly správní orgány tuto skutečnost v úvahu. Podle žalobců při ukládání nápravných opatření nelze vycházet z důkazů starých několik let, proces nápravy musí být vycházet z aktuálního stavu. V daném případě správní orgány vycházely z důkazů z předchozího řízení o uložení pokuty z r. 2015. O tomto řízení vede Městský soud v Praze řízení pod č. j. 10 A 78/2019 ve věci žalobce a pod č. j. 11 A 78/2019, ve věci žalobkyně, v níž zrušil rozhodnutí o uložení pokuty. Žalobci nesouhlasí s odst. 2 na str. 6 napadeného rozhodnutí, že stav z roku 2015 *nedával předpoklad, že by funkce lesa byly v co nejkratší době plněny v celém rozsahu.* Takovouto úvahou není žalovaný v r. 2019 schopen posoudit aktuální potřebu a rozsah nápravných opatření. Podle žalovaného jsou přitom žalobci odpovědní za stav pozemků, ačkoli je koupili s již s provedenými úpravami, přesto jim žalovaný uložil povinnost uvést pozemky *do původního stavu, který předcházel nepovoleným terénním úpravám, které byly provedeny účastníky v době od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015.* Tvrzený stav je proto nesprávně zjištěn v době a rozsahu provedení terénních úprav, za což jsou odpovědní předchozí vlastníci. Inspekce nezkoumala aktuální stav, ani okolnosti svědčící ve prospěch žalobců, že provedené terénní úpravy funkci lesa nepoškozují a jsou přijatelné. Jinak by zjistila, že část výsadby s ohledem na potřebu vysadit do připraveného lesního humusu novou sadbu, byla provedena. Nařízením do tzv. původního stavu by tato sadba byla zničena. Žalobci upozorňují, že pozemek p. č. XF získali v lednu 2018, odpovědnosti předchozích vlastníků ani aktuálním stavem věci poté, co se vlastníky stali žalobci, se žalovaný nezabýval.
6. *Ve třetím žalobním bodu* žalobci namítají nedostatečné zjištění skutkového stavu z ortofotomap, na nichž žalovaný postavil napadené rozhodnutí. Z nich při zalesněním pozemku nelze zjistit provedené terénní úpravy a deponie. Po odstranění náletového porostu a odhalení terénu mohly být terénní úpravy provedené předchozími vlastníky vidět. Z ortofotomap neplyne, kdo, kdy a v jakém rozsahu zasáhl v dané lokalitě do lesního porostu a kdo konal úpravy v terénu. Nelze z nich dovodit odpovědnost konkrétní osoby, mnoho činností bylo způsobeno běžnými přírodními vlivy s následky povodně či vichřice. Kalamitní situace bylo potřeba řešit, přesto žalovaný tvrdí, že na všechny činnosti měla být příslušná povolení. Při kalamitní situaci se však předchozí povolení nevyžaduje. Žalobci dále nesouhlasí se žalovaným, že pokud nekonali bezprostředně po odeznění kalamitní situace, nešlo o odstranění následků kalamity. Podle žalobců Inspekce neprokázala nutnost vrátit stav pozemků do původního stavu. Měla posoudit, zda po zjištěných úpravách při činnostech, které v mezidobí žalobci provedli, lze pozemky pro výsadbu lesa použít ve stavu, v jakém se nyní nacházejí. Žalovaný však žádá jejich uvedení do „původního stavu“, který přitom nedefinuje. Chybí jakékoli hodnocení okolností, zda změny terénu brání či nebrání obnově funkce lesa. Žalovaný pouze konstatuje, že žalobci konali protiprávně, když neměli stanovisko příslušného lesního hospodáře a opírali se o vyjádření obce. Různost tvaru pozemku nemůže vést automaticky k závěru, že pozemek v novém tvaru ztratil funkci lesa a musí být vrácen do původní podoby, že při jiné modelaci terénu by lesní porost na něm nebyl možný. K tomuto závěru chybí důkaz i úvaha žalovaného. Z formálních důvodů nelze trvat na uvedení do původního stavu. V lese, který

byl devastován dlouhou dobu, je třeba upravit terén, aby byl dobře obslužný. To ještě neznamená, že tím ztratil schopnost být lesním pozemkem, jak dokazuje i provedená nová výsadba, kterou žalobci doložili. Důkazy k tomu žalovaný neprovedl, činnosti označil za protiprávní. Terénní úpravy v lese však vedly k jeho lepší funkci. Žalobci prováděli činnosti na pozemcích v souladu s názorem lesního hospodáře, který uvedl při výsledku v řízení o uložení pokuty. Žalovaný tím porušil § 3 správního řádu.

7. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobci poukazují na to, že o povinnostech uložených napadeným rozhodnutím byly příslušné rozhodnout jiné správní orgány. K výroku 1) písm. d) žalovaný uvedl, že žalobcům neuložil odstranění stavby, nýbrž její legalizaci, k takové povinnosti není kompetentním. K legalizaci stavby je příslušný stavební úřad, který žalobci požádali o zahájení řízení dne 23. 6. 2015, ale nebyly v něm provedeny úkony, protože stavební úřad čeká na výsledky předmětného řízení. Žalovaný však ukládá žalobcům v napadeném rozhodnutí povinnosti, které nemohou v termínu splnit, potřebují rozhodnutí jiného správního orgánu. Má-li dojít k legalizaci stavby jinak než jejím odstraněním, je třeba změnit územní plán, popř. provést odnětí pozemku z plnění funkce lesa podle § 15 a 16 lesního zákona a poté může stavební úřad rozhodnout po předložení příslušné dokumentace a vyjádření dalších dotčených orgánů, o dodatečném povolení stavby. Pokud ke zmiňovanému procesu žalovaný ukládá žalobcům lhůtu do konce roku 2019, fakticky nařizuje odstranění stavby. Dosud není totiž k dispozici stanovisko hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí, který odmítá stanovisko vydat, jelikož je vedeno předmětné řízení a řízení o uložení pokuty. Termíny ke splnění povinností jsou proto s ohledem na rychlost ostatních souvisejících správních řízení nereálné, když provedení ukládaných povinností je závislé na stanoviscích jiných správních orgánů. Žalobci dne 9. 9. 2019 doplnili, že Inspekce není podle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP oprávněna nařídit změnu terénu ani legalizaci stavby, k tomu je oprávněn pouze stavební úřad. Podle § 13 lesního zákona ochrana lesa spočívá při rozhodování o použití pozemků k jiným účelům pouze v zajištění co nejmenšího narušení funkcí lesa. Proto změna modelace terénu není použití pozemku určeného k plnění funkce lesa k jiným účelům (pozemky jsou převážně osázeny novými stromky podle stanoviska lesního hospodáře). Orgány ochrany lesa nemohou při zachování lesní funkce pozemku, nařizovat vlastníkům pozemků úpravu terénu lesního pozemku. Opatření uložená pod výrokem 1) písm. a) a d) napadeného rozhodnutí jsou proto uložena v rozporu s pravomocí Inspekce, resp. žalovaného, který o nich není oprávněn rozhodovat.
8. V písemném vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Nesouhlasil se žalobci, že výrok napadeného rozhodnutí není dostatečně určitý. Přesné vymezení nápravných opatření spočívajících v uvedení předmětných pozemků do původního stavu, jak požadují žalobci, není technicky proveditelné a není nutné jej pro potřeby správního rozhodnutí požadovat. Z rozhodnutí a spisového materiálu je zřejmé, k jakému stavu rozhodnutí směřuje. Je pouze na žalobcích, jakým způsobem a jakými prostředky dosáhnou uložené nápravy zásahů do lesních pozemků. Žalobci se účastnili kontrol konaných na lesních pozemcích ve dnech 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015, a nerozpороvali, že zjištěné zásahy byly prováděny jimi. V protokolu o kontrole ze dne 29. 2. 2016 se žalobci k provedeným zásahům hlásí a svoji činnost popisují. Žalobcům je proto známo, jaké nedovolené zásahy na uvedených pozemcích provedli.
9. Žalovaný dále odkázal na napadené rozhodnutí, které se s odvolací námitkou ve druhém žalobním bodu vypořádává. Pokud žalobci alespoň částečně naplnili uložená opatření

k nápravě, jak sami uvádějí, pak uložení povinností nemůže zasahovat do jejich subjektivních práv.

10. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí dostatečně osvětluje, jak byl nežádoucí stav na lesních pozemcích zjištěn. Ze spisového materiálu je přitom zřejmé, že po dobu vlastnictví předmětných pozemků žalobci došlo k nežádoucím změnám na lesních pozemcích, tím došlo k jejich užívání k jiným účelům než pro plnění funkcí lesa. Uváděné ortofotomapy byly podpůrně užity pro časové určení změn spočívajících zejména v terénních úpravách pozemků, které nechali provést žalobci. Pokud Inspekce seznala nedostatky na lesních pozemcích, pak uložila opatření k nápravě aktuálním vlastníkům takových pozemků.
11. Žalovaný konstatoval, že nedostatky v užívání předmětných lesních pozemků byly zjištěny řádně a jsou zachyceny ve správním spisu. Inspekce je podle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP příslušná uložit opatření k nápravě zjištěných nedostatků. Její kompetence ochrany lesa je poměrně široká, a nelze jí zúžit s poukazem na kompetence jiných správních orgánů, které se v řadě oblastí mohou i překrývat. Pokud nedostatky spočívající v nedovolených terénních úpravách a v záboru lesního pozemku stavbou nejsou napraveny ze strany např. příslušného stavebního úřadu, je žádoucí, aby opatření k nápravě k ochraně funkcí lesa stanovila Inspekce. Podle žalovaného tím Inspekce nepřekračuje své kompetence, nýbrž dostává svým povinnostem, které má při zjištění a dlouhodobém neodstranění uvedených nedostatků. Inspekce rozhodnutím dala prostor žalobcům pro řešení neoprávněného záboru lesní půdy, žalovaný prodloužením termínu možnosti rozšířil.
12. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). O věci samé rozhodl bez nařízení jednání, jelikož žalobci ani žalovaný se ve lhůtě stanovené soudem se k takovému vyřízení věci nevyjádřili, souhlasili s vyřízením věci v této formě proto konkludentně (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
13. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
14. Dne 11. 9. 2015 Inspekce přijala podnět od anonymního oznamovatele na neoprávněný zábor lesního pozemku (terénní úpravy, stavba domu apod.) na p. č. XA v k. ú. X.
15. Letecké mapy (ortofotomapy) zobrazují stav lesního pozemku p. č. XA a okolních pozemků v období let 2007 až 2015, dále je zde část územního plánu hlavního města Prahy předmětných pozemků s tím, že pozemek p. č. XA a okolní pozemky byly zařazeny do plochy „LR“.
16. Podle výpisů z katastru nemovitostí z let 2008 až 2015, jsou žalobci vlastníky shora uvedených pozemků postupně nabytých dne 28. 5. 2012, 25. 7. 2013, 18. 12. 2014.
17. Dne 21. 9. 2015 Inspekce oznámila žalobcům zahájení kontroly na dodržování právních předpisů a rozhodnutí týkajících se funkcí lesa jako složky životního prostředí na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X.
18. Inspekce požádala Úřad Městské části Praha 16, odbor výstavby, dopravy a životního prostředí, o poskytnutí podkladů ze stavebního řízení vedeného k odstranění stavby a k řízení o dodatečném povolení stavby na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X. tento úřad Inspekci poskytl:

- oznámení ze dne 27. 4. 2011 o zahájení řízení o odstranění stavby „jednopodlažní objekt se stanovou střechou (hrubá stavba)“ na pozemcích p. č. XA a XH v k. ú. X,
 - fotodokumentaci místa a stavby ze dne 28. 4. 2015,
 - protokol z ústního jednání a místního šetření ze dne 12. 5. 2011,
 - oznámení ze dne 18. 5. 2015 o zahájení řízení o nařízení odstranění nepovolené stavby „stavba pro rodinnou rekreaci“ na pozemcích p. č. XA a XH v k. ú. X,
 - interní sdělení ze dne 19. 5. 2015 o tom, že v oznámení ze dne 18. 5. 2015 není uvedeno, že se jedná o pokračování řízení o nařízení odstranění nepovolené stavby,
 - usnesení ze dne 3. 7. 2015 o přerušení tohoto řízení,
 - výzvu ze dne 19. 10. 2015 k bezodkladnému zastavení prací „terénní úpravy“ na pozemku p.č. XA v k. ú. X,
 - usnesení ze dne 19. 10. 2015 o prodloužení lhůty k provedení úkonu,
 - oznámení ze dne 20. 10. 2015 o zahájení řízení o nařízení odstranění nepovolených terénních úprav na pozemku p. č. XA v k. ú. X.
19. Dne 18. 11. 2015 Inspekce ve věci zadala vypracování znaleckého posudku, a to: 1) zaměření a plošné vyčíslení terénních úprav a záboru (výkopový materiál atp.) na jednotlivých pozemcích p. č. XA, XC, XD, XB a XE v k. ú. X s popisem, o jakou terénní úpravu a zábor se jedná, 2) zaměření stavby domu, opěrné zdi a plošné vyčíslení záboru na pozemku p. č. XA v k. ú. X, 3) zanesení aktuální situace (záboru a terénních úprav) do katastrální a lesnické mapy, 4) uvedení počtu poškozených (zahrnutých, odřených atp.) lesních dřevin v rámci prováděných terénních úprav na jednotlivých zasažených pozemcích s popisem, o jaký druh dřeviny a poškození se jedná, 5) v případě zjištění předmětných terénních úprav a záboru na navazujících pozemcích p. č. XF a XG v k. ú. X rovněž provést jejich plošné vyčíslení a zanesení do map.
20. Podle Znaleckého posudku č. 5/2015 Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů Brandýs nad Labem jako znaleckého ústavu v oboru ekonomika, lesní hospodářství, je textově i graficky konstatován stav pozemků, rozsah záboru pozemků a rozsah poškození dřevin na hodnoceném území.
21. Podle protokolu o kontrole ze dne 18. 2. 2016 (dále též „*protokol o kontrole*“) byla ve dnech 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015 provedena kontrola na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X. V průběhu kontroly bylo zjištěno, že na uvedeném pozemku došlo k odstranění veškerého lesního porostu a k rozsáhlým terénním úpravám (výkopy) a záboru (navážky výkopové zeminy, deponie stavebního materiálu, a stavbě domu). Z ortofotomap za roky 2008 až 2015 získaných z Geoportálu Praha vyplývá, že činnosti prováděné na pozemku p. č. XA neměly žádnou souvislost s hospodařením v lese. Tyto činnosti probíhaly postupně, nikoliv v souvislém sledu, od roku 2009 až do doby konání kontroly v roce 2015. Z chronologického přehledu skutečností vyplývajících z ortofotomap je zřejmé, že v roce 2009 došlo k realizaci terénních úprav v místech, kde se v době kontroly, tj. 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015, nacházela část cesty zpevněné betonovými pražci. Je více než pravděpodobné, že provedené terénní úpravy měly za cíl zpřístupnit vnitřní část pozemku p.č. XA pro stavební techniku, neboť na ortofotomapě z roku 2010 jsou již zachyceny stojící obvodové zdi stavby, která svým půdorysem významně přesahuje na pozemek p.č. XA z pozemku p. č. XH v témže katastrálním území. Na přelomu let 2013 a 2014 došlo k odtěžení větší části lesního porostu na pozemku p. č. XA a v průběhu roku 2014 byly terénní úpravy, zachycené na ortofotomapě z roku 2009, podstatně rozšířeny. Na ortofotomapě, která zachycuje jarní období roku 2015, je patrné, že zbytek lesního porostu, který se nacházel v severozápadním rohu pozemku p. č. XA, byl odstraněn a

terénní úpravy se v porovnání s rokem 2014 opět rozšířily a postihly $\frac{3}{4}$ plošné výměry pozemku p.č. XA. V průběhu roku 2015 došlo na pozemku p.č. XA k dalšímu výraznému rozšíření terénních úprav, a to téměř na jeho celé plošné výměře. Terénní úpravy dále pokračovaly i na sousední lesní pozemky. Při kontrole dne 6. 10. 2015 bylo zjištěno, že stav terénních úprav zachycený na leteckých snímcích se opět změnil – terénní úpravy byly rozšířeny, přičemž významně dotčeny byly i sousední lesní pozemky, které se nacházely východně a jižně od předmětného lesního pozemku. Dne 6. 10. 2015 se na pozemku p.č. XA již nenacházel žádný lesní porost a ani původní půdní povrch. Prakticky došlo k terénním úpravám a záboru na celém lesním pozemku. Taktéž zde nebyly zjištěny ani pařezy po pokácených stromech. Při západní straně stavby domu se nacházela opěrná zeď o délce 16 m spolu s dvěma nosníky spojenými stavbou domu. Vzdálenost opěrné zdi od stavby domu činila 2 m. Z východní strany domu se nacházela zpevněná plocha, jejíž okraje byly tvořeny betonem a vnitřní část byla vysypána štěrkem. Plošná výměra zpevněné plochy činila 55 m². Dále byly v blízkosti stavby domu zjištěny dvě betonové skruže a deponovaný stavební materiál. Od přístupové komunikace vedla ke stavbě domu cesta zpevněná použitými betonovými železničními pražci v celkové délce 50 m a šířce 3 m. Předmětný lesní pozemek byl zčásti oplocen, v den konání prvního kontrolního dne již byla oplocena severní a západní strana. Ostatní pletivo bylo demontováno a deponováno při západní hranici pozemku p. č. XA, což je patrné z pořízené fotodokumentace. Ze znaleckého posudku vyplývá, že celková plocha terénních úprav a záboru činila 6 189 m². Z toho se 3 159 m² terénních úprav a záboru nacházelo na lesních pozemcích p.č. XA a XC v k.ú. X, které jsou ve vlastnictví kontrolovaných osob. Zbytek výměry terénních úprav a záboru se nacházel na lesních pozemcích jiných vlastníků. Převážná část nepovolených terénních úprav a záborů na lesních pozemcích p.č. XA, XC, XB, XD, XE, XF a XG, všechny v k. ú. X, vznikla od roku 2014 do doby provedení prvního kontrolního dne, tj. 6. 10. 2015. V tomto období vlastnily lesní pozemky p. č. XA a XC, oba k. ú. X, kontrolované osoby, a tudíž je nesporné, že neoprávněné terénní úpravy a zábor byly prováděny z jejich strany, včetně výše uvedených sousedních pozemků. Dále je z provedené kontroly zřejmé, že prováděné terénní úpravy a zábor spolu souvisí. Byly provedeny totiž v relativně krátkém období, jak je patrné z ortofotomap a vlastního zjištění při kontrole, kdy byl upravený terén čerstvě obnažen a bez porostu vegetace. Podle vyjádření pana V. byly terénní úpravy a zábory výkopovou zeminou prováděny za účelem úpravy zvlněného terénu pro zlepšení přístupnosti. Na lesním pozemku p. č. XA došlo k zasypání koryta vodního toku vlévajícího se do řeky Berounky, jak vyplývá z pořízené fotodokumentace. Vodní tok byl částečně zahrazen i na pozemku p. č. XB, kde se z tohoto důvodu vytvořila menší vodní plocha. Ke kácení lesního porostu pan V. uvedl, že tento byl údajně ve špatném stavu a povolení ke kácení měl od Úřadu městské části Praha-X. Kontrole přítomný starosta Městské části X uvedné potvrdil, tvrzení ničím nepodložil. Kontrole přítomní zástupci stavebního úřadu uvedli, že k žádným činnostem (stavba domu, opěrné zdi, zpevněné plochy, terénní úpravy), zjištěným na pozemku p. č. XA, i na dotčených sousedních lesních pozemcích, nebylo z jejich strany uděleno žádné povolení, s kontrolovanými osobami je vedeno řízení o odstranění stavby, bylo přerušeno z důvodu žádosti o dodatečné povolení stavby. Dále bylo s kontrolovanými osobami zahájeno správní řízení o nařízení odstranění nepovolených terénních úprav na pozemku p. č. XA. Uvedený protokol byl žalobcům doručen. Součástí spisového materiálu je pořízená fotodokumentace.

22. Proti protokolu o kontrole podali žalobci jako kontrolované osoby námitky.

23. Dne 5. 1. 2017 Inspekce oznámila žalobcům zahájení řízení ve věci uložení opatření k nápravě.
24. Dne 2. 2. 2017 bylo Inspekci doručeno vyjádření žalobce ad a) k zahájenému správnímu řízení.
25. Dne 8. 2. 2017 žalobce ad a) doručil Inspekci:
- ohlášení předchozího vlastníka pozemku odstranění dřevin z důvodu jejich snížené stability ze dne 12. 12. 2008 a souhlas odb. stavebního a životního prostředí ze dne 19. 12. 2008 s odstraněním 2 ks borovice lesní a 6 ks trnovníku akát,
 - žádost předchozího vlastníka pozemku o souhlas s kácením 5 ks dřevin k údržbě obslužné cesty ze dne 12. 12. 2008 a souhlas odb. stavebního a životního prostředí ze dne 19. 12. 2008 s odstraněním 2 ks borovice lesní, 1 ks borovice černá a 2 ks trnovníku akát s podmínkou výsadby příslušného ekvivalentu dřevin v této oblasti,
 - projektovou dokumentaci k projektu „Propustek“,
 - žádost předchozího vlastníka pozemku o změnu využití území v připravovaném územním plánu ze dne 29. 7. 2011,
 - žádost žalobce ad a) o vydání povolení ke kácení stromů ze dne 12. 6. 2013, a to přestálé akáty a borovice, neboť opakovaně došlo ke škodám
- výzva Městské části X ze dne 19. 6. 2013, aby vlastník pozemku opatřil hranici pozemku upozorněním se zákazem vstupu pro narušení dřevin a do 28. 6. 2013 sepiše narušené dřeviny
- žádost Městské části X ze dne 19. 6. 2013, aby vlastník pozemku spolupracoval se správcem toku při obnově nádrže zadržující přívalové vody
 - soupis vykácených stromů ze dne 24. 6. 2013 adresovaný Městské části X, a to 17x akát, 6x borovice, 2x neušlechtilá višň, podepsaný žalobcem ad a),
 - žádost žalobce ad a) o obnovu retenční nádrže – rybníčku ze dne 15. 7. 2013,
 - doplnění podnětu Městské části X na změnu ÚP p. č. XI, XJ a další v k.ú. X ze dne 10. 11. 2015 žalovanému
 - stanovisko Městské části X ke změně ÚP v k. ú. X ze dne 6. 5. 2014 žalovanému z „PZO“ na „OB“.
26. Inspekce dne 19. 8. 2016 požádala o součinnost Lesy České republiky, s. p., lesní závod Konopiště jako odborného lesního hospodáře ohledně souhlasu s terénními úpravami. Lesy České republiky k žádosti sdělily, že k předmětným pozemkům nevydávaly žádná vyjádření a nedohledaly takové písemnosti ani v archivu.
27. Usnesením ze dne 12. 7. 2018, č. j. ČIŽP/41/2018/8972, Inspekce rozhodla, že J. K. a P. K. nejsou účastníky správního řízení ve věci uložení opatření k nápravě, neboť vlastnické právo k lesnímu pozemku p.č. XF v k. ú. X, jehož byli vlastníky, nabyli žalobci na základě kupní smlouvy s právními účinky ke dni 6. 3. 2018.
28. Rozhodnutím prvostupňového orgánu byla žalobcům uložena opatření k nápravě specifikovaná v bodu 2. tohoto rozsudku. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový orgán rozsáhle popsal skutkový stav (strany 3-11 prvostupňového rozhodnutí) a následně na stranách 11-32 reagoval na podané námitky účastníků řízení. Dále prvostupňový orgán popsal doporučený postup při zalesnění s tím, že uvedený návrh je pouze doporučující, nikoli závazný, a je nutné výslednou cílovou druhovou skladbu konzultovat se odborným lesním hospodářem. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

29. Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, jak je popsáno v bodu 3. tohoto rozsudku. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutím Inspekce bylo účastníkům uloženo opatření k nápravě spočívající v uvedení předmětných pozemků do původního stavu, který předcházela nepovoleným terénním úpravám provedeným v době od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015. V tomto období byly terénní úpravy provedeny na celé ploše předmětného pozemku, přesahovaly i na sousední lesní pozemky. Účastníci se stali jedinými vlastníky pozemku p. č. XA v červenci 2013, proto je zřejmé, že neoprávněné terénní úpravy v období od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015 byly prováděny jimi. Tím, že účastníci získali lesní pozemky do svého vlastnictví, se stali odpovědnými za jejich stav a uložená opatření k nápravě se týkají úprav provedených v době od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015. Terénní úpravy a zábor lesní půdy jsou patrné z ortofotomap i z vlastního zjištění při kontrole, o čemž svědčí pořízená fotodokumentace a protokol o kontrole. Mapové podklady sloužily především pro dokreslení časového sledu událostí na předmětných pozemcích. Při kontrole ve dnech 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015 bylo zjištěno, že činnost účastníků nesměřovala k obnovení funkce lesa. Byly změněny terénní poměry, a byla zlikvidována svrchní vrstva půdy, nepostradatelná pro růst vegetace. Provedené terénní úpravy na předmětném pozemku poškodily funkci lesa. Stav pozemků nedával předpoklad, že by funkce lesa byly v co nejkratší době opět plněny v celém rozsahu, neboť půdní povrch po provedených terénních úpravách byl značně nestabilní a ohrožen erozí. Inspekce vedla s účastníky správní řízení za skutkový stav zjištěný při kontrole dne 6. 10. 2015, za provedení rozsáhlých nedovolených terénních úprav v době od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015, a uložila účastníkům opatření k nápravě protiprávního stavu na dotčených pozemcích. To znamená, aby pozemky byly uvedeny do souladu s právními předpisy a rovněž do stavu co nejpodobnějšímu před zmíněným zásahem do lesních pozemků. Nelze souhlasit s účastníky, že povinnosti jim uložené jsou nekonkrétní a obecně se vztahují k nedefinovanému původnímu stavu. Odstranění nelegálních terénních úprav, deponie výkopového materiálu a betonových pražců, povinnost zalesnění pozemků vhodným sadebním materiálem odpovídajícím zákonným povinnostem a odstranění protiprávního stavu v souvislosti s předmětnou stavbou, jsou v rozhodnutí Inspekce popsány určitě a dostatečně přesně. Pokud aktivitou účastníků po kontrole Inspekcí došlo k odstranění protiprávního stavu a nápravě zjištěných nedostatků podle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP, došlo tím i ke splnění požadavků uvedených v rozhodnutí Inspekce. Kontrola byla provedena dne 6. 10. 2015 a poslední kalamitní situace se vyskytla i podle tvrzení účastníků, na začátku června roku 2013. Na ortofotomapě z letního období roku 2014, jsou patrné terénní úpravy, které podle účastníků začaly být prováděny za účelem odstraňování následků po povodni. Mezi událostmi je téměř roční rozestup, což odporuje tvrzení, že celou věc bylo nutné řešit jako kalamitní situaci. Účastníci nezačali konat bezprostředně po odeznění nepříznivé situace. Podle účastníků při bleskové povodni v roce 2013 došlo ke splavení významné části zeminy, což byla výjimečná krátkodobá situace. Tato situace, přestože byla závažná, neopravňovala účastníky k provedení rozsáhlých terénních úprav. Hospodaření na lesních pozemcích je možné pouze ve spolupráci s příslušným odborným lesním hospodářem a příslušnými orgány státní správy lesů. Místní úřad městské části k povolení takové činnosti nemá žádné kompetence. Činnost účastníků zjištěná při kontrole nesměřovala k obnovení funkce lesa. Zjištěné terénní úpravy významně poškodily půdní povrch dotčených lesních pozemků. Inspekce uložila účastníkům uvést do původního stavu pouze to, co bylo jimi v rámci terénních úprav způsobeno. Jejich činností došlo k narušení vývoje přírodních podmínek na

předmětném pozemku, tzn., že Inspekce uložila účastníkům opatření k nápravě spočívající v uvedení předmětných pozemků do původního stavu, který předcházal nepovoleným terénním úpravám provedeným v době od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015. Původní stav je definován ve výroku rozhodnutí, kde jsou popsána jednotlivá opatření. Jedním z hlavních důvodů, proč má být terén uveden do původního stavu, je, že předmětné pozemky, které byly významně dotčeny škodlivým zásahem účastníků, jsou pro výsadbu nového lesního porostu, bez uvedení do původního stavu, nevhodné. Inspekce nenařídila odstranění terénních úprav ve smyslu zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, např. dle § 129 odst. 7. K takové činnosti není Inspekce zákonem zmocněna. Inspekce požadovala navrácení dotčených lesních pozemků do původního stavu, který předcházal nelegálním terénním úpravám prováděným od jara 2014 do 6. 10. 2015. To znamená, že podle i zákona o ČIŽP uložila opatření k odstranění a nápravě zjištěných nedostatků. Údajná změna územního plánu rovněž nemá žádný vliv na vedené správní řízení, neboť předmětný pozemek je veden jako pozemek určený k plnění funkcí lesa. Protože v době kontroly byli vlastníky právě účastníci, jsou osobami, které jsou povinny odstranit tento stav. Žalovaný proto změnil ve výroku 1) a), 1) b), 1) c) a 1) d) rozhodnutí termíny splnění opatření k nápravě vzhledem k době vydání rozhodnutí o odvolání a k možné realizaci požadovaných opatření.

30. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
31. Podle § 3 odst. 1 zákona o ČIŽP *Inspekce zjišťuje nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání.*
32. Podle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP *Inspekce vyžaduje odstranění a nápravu zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků a ukládá opatření k jejich odstranění a nápravě.*
33. Podle § 11 odst. 1 lesního zákona *každý si musí počínat tak, aby nedocházelo k obrožování nebo poškozování lesů, jakož i objektů a zařízení sloužících hospodaření v lese.*
34. Podle § 11 odst. 2 lesního zákona *vlastník lesa je povinen usilovat při hospodaření v lese o to, aby nepoškozoval zájmy jiných vlastníků lesů a funkce lesa byly zachovány (plněny rovnoměrně a trvale) a aby byl zachován (chráněn) genofond lesních dřevin.*
35. Podle § 11 odst. 4 lesního zákona *nikdo nesmí bez povolení užít lesní pozemky k jiným účelům, pokud tento zákon nestanoví jinak.*
36. Podle § 13 odst. 1 lesního zákona *veškeré pozemky určené k plnění funkcí lesa musí být účelně obhospodařovány podle tohoto zákona. Jejich využití k jiným účelům je zakázáno. O výjimce z tohoto zákazu může rozhodnout orgán státní správy lesů na základě žádosti vlastníka lesního pozemku nebo ve veřejném zájmu.*
37. Podle § 20 odst. 1 písm. b) lesního zákona *v lesích je zakázáno provádět terénní úpravy, narušovat půdní kryt, budovat chodníky, stavět oplocení a jiné objekty.*
38. Soud shledal, že žaloba není důvodná.
39. Nejprve se soud zabýval *prvním žalobním bodem*. V něm žalobci namítají, že výrok napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí Inspekce, je neurčitý co do uložených opatření k nápravě. Soud připomíná, že podle § 68 odst. 2 správního řádu musí výroková část rozhodnutí obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Podle

soudu napadené rozhodnutí obsahuje veškeré náležitosti stanovené § 68 odst. 2 správního řádu. Totéž lze vztáhnout na rozhodnutí Inspekce, v jeho výrokové části je uvedeno zákonné ustanovení, na jehož základě byla opatření k nápravě uložena.

40. Podle soudu je předmět řízení ve výrokové části napadeného, resp. rozhodnutí Inspekce, řádně vymezen. Z výrokové části je zřejmé, jaká opatření k nápravě byla žalobcům uložena. Ve výroku ad 1) písm. a) rozhodnutí Inspekce bylo žalobcům uloženo opatření k nápravě spočívající v uvedení lesních pozemků p. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF a XG, všechny v k. ú. X, do původního stavu. Tento původní stav byl vymezen jako stav předcházející nepovoleným terénním úpravám, které byly provedeny od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015. Dále byl tento stav specifikován ve vztahu k jednotlivým pozemkům, když u každého z nich byly vymezeny činnosti, které je nutné v souvislosti s nápravným opatřením vykonat. Soud se proto neztotožnil s tvrzením žalobců, že termín „uvedení do původního stavu“ nebyl nijak blíže konkretizován. Prvostupňový orgán označil konkrétní pozemky, jichž se opatření k nápravě dotýká, a zároveň konkretizoval plochu jednotlivých pozemků, na kterou se opatření k nápravě vztahuje. K takto jednotlivě určeným pozemkům pak vymezil požadovaný stav, resp. činnosti, jimiž má být tohoto stavu dosaženo. Takové vymezení opatření k nápravě považuje soud za dostatečně určité. Nežádoucí stav, který je potřeba uloženými opatřeními napravit, je podrobně popsán v odůvodnění obou rozhodnutí. Smyslem ukládání opatření k nápravě je dosáhnout určitého stavu, který je v souladu s právními předpisy. Zákon o ČIŽP neukládá Inspekci povinnost stanovit konkrétní technické postupy, kterými má být nápravy dosaženo. Žalovaný, resp. Inspekce, tak nebyl povinen přesně konkretizovat uložená opatření co do způsobu jejich provedení. Takový závěr přitom není v rozporu s požadavkem na určitost a konkrétnost formulace opatření k nápravě.
41. Stejně tak shledal soud dostatečně určitým i výrok ad 1) písm. b) rozhodnutí Inspekce. Podle něj bylo uloženo opatření k nápravě spočívající v zalesnění lesních pozemků p. č. XA na ploše 3 235 m², XC na ploše 60 m² a XF na ploše 130 m², všechny v k. ú. X. Z výroku rozhodnutí je zřejmé, v jakém rozsahu má být zalesnění provedeno. Dotčený výrok rozhodnutí zároveň stanovuje způsob zalesnění, když určuje, že má být učiněno vhodným sadebním materiálem v odpovídající počtu a v souladu s relevantní právní úpravou, na kterou konkrétně odkazuje. V této souvislosti lze zmínit, že prvostupňový orgán na straně 32 rozhodnutí uvádí doporučený postup při zalesnění, zároveň ale zmiňuje, že se jedná pouze o postup doporučující, nikoli závazný. Je tedy nutné výslednou cílovou druhovou skladbu konzultovat s odborným lesním hospodářem. Žalobcům tudíž nelze přisvědčit, že z rozhodnutí nebylo zřejmé, jaké povinnosti jim byly uloženy. Ve výroku ad 1) písm. c) rozhodnutí Inspekce vymezila ukládané opatření k nápravě jako odstranění betonových pražců, kterými byla zpevněna cesta na lesním pozemku p. č. XA v k. ú. X v délce 50 m a šířce 3 m. Z takto uvedeného vymezení požadované činnosti, kdy správní orgán určil předmět a rozsah uloženého opatření, nelze usuzovat o neurčitosti tohoto výroku. Stejně tak není neurčitým ani výrok ad 1) písm. d) rozhodnutí Inspekce, v něm Inspekce zcela dostatečně specifikovala uložená opatření jako odstranění nelegálního stavu způsobeného stojící stavbou na části lesního pozemku p.č. XA v k. ú. X o plošné výměře 92 m². Přesně tak byl označen nežádoucí stav, který má být napraven. Není přitom úlohou správního orgánu, jak soud uvedl již výše, přesně konkretizovat uložená nápravná opatření co do způsobu provedení. Bylo na žalobcích, jak této nápravy dosáhnou. Městský soud k této námitce proto dospěl k závěru, že žalovaný, resp. prvostupňový orgán, vymezil uložená opatření k nápravě způsobem dostatečným, kdy srozumitelně a určitě specifikoval,

v čem opatření spočívají, včetně uvedení jejich rozsahu. Soud dospěl k závěru, že výroky rozhodnutí nejsou neurčité a z tohoto důvodu ani nepřezkoumatelné, neshledal, že by je nebylo možno splnit či povinnosti z nich provést. První žalobní bod tak není důvodný.

42. Následně soud přistoupil k posouzení *druhého a třetího žalobního bodu*, jelikož spolu obsahově souvisí. Žalobci namítají, že žalovaný nezohlednil při ukládání opatření k nápravě aktuální situaci dotčených pozemků. Žalovaný se ve vztahu k této argumentaci vyjádřil na straně 6 napadeného rozhodnutí tak, že „[ú]častník dále namítá, že nebyl zjištěn stav pozemků ke dni rozhodnutí a že ČIŽP vychází ze zjištění, která jsou 3 roky stará. ČIŽP však vedla s účastníky správní řízení za skutkový stav zjištěný při kontrole dne 6. 10. 2015, tzn. za provedení rozsáhlých nedovolených terénních úprav v době poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015. ČIŽP účastníkům uložila opatření k nápravě protiprávního stavu na dotčených pozemcích tak, aby pozemky byly uvedeny do souladu s právními předpisy a rovněž do stavu co nejpodobnějšímu před zmíněným zásahem do lesních pozemků (...) Pokud se účastníci odvolávají na současný stav, pak je pro danou věc rozhodné, že pokud aktivitou účastníků po kontrole provedené ČIŽP došlo k (alespoň částečnému) odstranění protiprávního stavu a nápravě zjištěných nedostatků ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP, došlo tím i ke splnění požadavků ČIŽP uvedených v napadeném rozhodnutí. Pokud k nápravě kontrolou zjištěných nedostatků nedošlo, pak je třeba na uvedených požadavcích ČIŽP setrvat.“ Soud se neztotožnil s tvrzením žalobců, že se žalovaný nezabýval jejich odvolací námitkou ohledně aktuálnosti stavu pozemků. Skutečnost, že žalobci s vypořádáním námitky nesouhlasí, ještě neznamená, že tato nebyla řádně a v odpovídajícím rozsahu vypořádána.
43. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, resp. prvostupňového rozhodnutí, správní orgán uložil žalobcům opatření k nápravě směřující k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole provedené dne 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015, o níž byl sepsán protokol o kontrole.
44. Soud považuje za vhodné uvést, že opatření k nápravě představuje nástroj správního dozoru, jehož hlavním smyslem je náprava zjištěných nedostatků. Správní dozor lze obecně rozdělit do dvou fází, a to fáze zjišťovací a fáze nápravné. V rámci zjišťovací fáze správní orgán zjišťuje skutečný stav, hodnotí jej a porovnává se stavem žádoucím. Na tuto fázi může navazovat fáze nápravná, v rámci níž je příslušný orgán oprávněn uložit opatření k nápravě spočívající v odstranění zjištěného nežádoucího stavu. Na rozdíl od správních trestů, které mohou být v souvislosti se zjištěnými nedostatky uloženy, a které směřují k předcházení vzniku dalších nedostatků v budoucnu, je smyslem nápravných opatření již zjištěné nedostatky odstranit. Opatření k nápravě bývá také označováno jako tzv. vedlejší sankce vedle správního trestu. Naproti správnímu trestu, jehož funkce je hlavně represivní, je účelem opatření k nápravě kompenzace nežádoucích důsledků určitého jednání, odstranění příčin závadného stavu či prevence takového stavu. Nejvyšší správní soud se k povaze opatření k nápravě vyjádřil ve vztahu k opatření uloženému podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, takto: „Uložení této povinnosti totiž představuje pouze jeden z následků porušení povinnosti na úseku ochrany přírody stanovených v části osmé citovaného zákona, který, na rozdíl od uložení pokuty za přestupek, nemá sankční charakter. Cílem uložení opatření podle § 86 odst. 1 a 2 zmíněného zákona je uvedení poškozených, zničených nebo změněných částí přírody do stavu, v jakém se nacházely před nedovoleným zásahem, a pokud to není možné, kompenzace vzniklé ekologické újmy provedením vhodných opatření. Z důvodové zprávy k tomuto ustanovení se podává, že jde o modifikaci nápravy ekologické újmy, se kterou pracují například také předpisy o odpadech nebo trestní předpisy. Funkce opatření k nápravě je proto reparační a sleduje zcela odlišný cíl než

sankce za přestupek“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019 č. j. 3 As 322/2017-70). Tyto závěry lze vztáhnout i na opatření k nápravě ukládaná podle zákona o ČIŽP.

45. Nápravná opatření bývají ukládána v návaznosti na určitý zjištěný stav. Jejich smyslem je náprava takto zjištěného nežádoucího stavu. Doba, po kterou lze uložit opatření k nápravě přitom není právními předpisy stanovena. Opatření k nápravě lze v zásadě uložit po celou dobu, po kterou zjištěný protiprávní stav trvá. V daném případě správní orgán uložil žalobcům opatření k nápravě spočívající v odstranění nežádoucího stavu lesních pozemků zjištěného při provedené kontrole. Žalobci přitom v řízení před správním orgánem nikterak nedoložili, že by tento nežádoucí stav napravili. Námitky žalobců ohledně aktuálnosti stavu pozemků jsou tak ve věci irelevantní. Pro správní orgány byl rozhodný stav lesa v době provádění kontroly, za který byli žalobci odpovědní. Skutečnost, že správní orgány nebyly obeznámeny s aktuálním stavem lesa, tak nebyla rozhodná pro oprávnění správních orgánů uložit opatření k nápravě nezákonného stavu lesa, který zjistily při kontrolním šetření ve dnech 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015. V tomto ohledu se lze ztotožnit se závěrem žalovaného, že *„pokud aktivitou účastníků po kontrole provedené ČIŽP došlo k (alespoň částečnému) odstranění protiprávního stavu a nápravě zjištěných nedostatků ve smyslu § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP, došlo tím i ke splnění požadavků ČIŽP uvedených v napadeném rozhodnutí. Pokud k nápravě kontrolou zjištěných nedostatků nedošlo, pak je třeba na uvedených požadavcích ČIŽP setrvat.“* Tato dílčí námitka druhého žalobního bodu není důvodná.
46. Dále žalobci v tomto žalobním bodu namítali, že nebyly zjištěny rozhodné okolnosti ohledně odpovědnosti předchozích vlastníků za terénní úpravy. Ani této námitce však nelze přisvědčit. K odpovědnosti žalobců za provedené terénní úpravy od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015, v důsledku nichž bylo žalobcům uloženo opatření k nápravě pod výrokem ad 1) písm. a) prvostupňového rozhodnutí spočívající v uvedení dotčených lesních pozemků do původního stavu předcházejícímu těmto úpravám, se žalovaný vyjádřil na str. 5 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„[v] tomto období byly terénní úpravy provedeny na celé ploše předmětného pozemku, přičemž přesahovaly i na sousední lesní pozemky. Účastníci se stali jedinými vlastníky pozemku p. č. XA v k. ú. X v červenci 2013 (list vlastnictví č. X v k. ú. X - součást spisu ČIŽP č. 4.), proto je zřejmé, že neoprávněné terénní úpravy v období od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015 byly prováděny z jejich strany. Tím, že účastníci získali lesní pozemky do svého vlastnictví, stali se tak odpovědnými za jejich stav, navíc, jak vyplývá z výše uvedeného, uložená opatření k nápravě se týkají úprav provedených v době od poloviny roku 2014 do 6. 10. 2015.“* Navázal tak na prvostupňové rozhodnutí, v rámci nějž se Inspekce předně zabývala vlastnictvím lesního pozemku p. č. XA, na němž byly terénní úpravy provedeny (str. 4 rozhodnutí Inspekce). Následně pak rozsáhle popsal provedené terénní úpravy na dotčeném lesním pozemku p. č. XA, které svým rozsahem zasahovaly i na pozemky sousední. Správní orgán přitom vycházel zejména z kontrolních zjištění učiněných při kontrole na místě dne 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015, dále pak z ortofotomap předmětných pozemků, jakož i znaleckého posudku, který nechal vypracovat *„[v]zhledem ke značnému rozsahu zjištěných terénních úprav, které z lesního pozemku p. č. XA v k. ú. X významně přesahují i na okolní lesní pozemky a nutnosti zajistit relevantní údaje o zjištěných skutečnostech“* (viz str. 6 prvostupňového rozhodnutí). Obsah znaleckého posudku žalobci nespoujají. Není tak pravdivé tvrzení žalobců, že správní orgány při svém rozhodování vycházely pouze z ortofotomap. Tyto sloužily především pro dokreslení časového sledu událostí na předmětných pozemcích, jak také uvedl žalovaný v napadeném

rozhodnutí. Správní orgány na základě shora uvedených podkladů, jež jsou součástí předloženého spisového materiálu, řádně zjistily skutkový stav ohledně provedených terénních úprav. Prvostupňový orgán jej podrobně popsal na str. 4 až 9 prvostupňového rozhodnutí, na které soud pro úplnost odkazuje. Na str. 8 přitom shrnul, že „[p]řevážná část nepovolených terénních úprav a záborů na lesních pozemcích p. č. XA, XC, XB, XD, XE, XF a XG, všechny v k. ú. X, vznikla v době od poloviny roku 2014 do doby provedení prvního kontrolního dne, tj. 06. 10. 2015. V tomto období vlastnili lesní pozemky p. č. XA a XC, oba v k. ú. X manželé V., a tudíž je nesporné, že neoprávněné terénní úpravy a zábor byly prováděny z jejich strany, včetně výše uvedených sousedních lesních pozemků. Dále je z provedené kontroly zřejmé, že prováděné terénní úpravy a zábor spolu souvisí, neboť byly provedeny v relativně krátkém období, což je také patrné z ortofotomap a samotného zjištění při kontrole, kdy byl upravený terén čerstvě obnažen a bez porostu vegetace.“ Jak vyplývá ze shora uvedeného, správní orgány se odpovědností žalobců zabývaly, když konstatovaly, že okamžikem nabytí vlastnického práva k pozemku p.č. XA se žalobci stali odpovědními za jeho stav, tedy i za provedené terénní úpravy z let 2014 a 2015, které byly na tomto pozemku provedeny, a to v rozsahu přesahujícím i na pozemky sousední.

47. Podle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP ukládá Inspekce opatření k odstranění a nápravě zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků. Osoba, které může být opatření k nápravě uloženo, je osoba zodpovědná za vznik nebo trvání těchto zjištěných nedostatků (§ 3 odst. 1 zákona o ČIŽP). Právní úprava přitom vychází z principu, že za stav lesa a hospodaření v něm, včetně obnovy a výchovy lesních porostů a ochrany lesa, je odpovědný vlastník lesa. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 6. 2013 č. j. 1 As 14/2013-47 dovodil, že „[l]esní zákon tedy povinnosti k obnově a výchově lesních porostů a k ochraně lesa výslovně zakotvuje jako povinnosti vlastníků lesa, nikoliv jako povinnosti osob, které poškození lesa svým jednáním způsobily. Jedná se tedy o objektivní odpovědnost vlastníka lesa, který je ve smyslu lesního zákona povinen jednak působit preventivně a jednak obstarat nápravu vzniklého nežádoucího stavu lesa, a to bez ohledu na to, zda jej sám způsobil či zavinil (...) Pro správní orgány byl rozhodný stav lesa v době provádění inspekce, za který je podle lesního zákona odpovědný vlastník lesa. Je přitom irelevantní, kdo poškození lesa způsobil a správnímu orgánu v daném řízení ani nepřislušelo se těmito skutečnostmi zabývat.“ Za protiprávní stav lesa jako objektu veřejnoprávní regulace tedy v případech porušení ustanovení lesního zákona o obnově a výchově lesních porostů, o ochraně lesa před škodlivými činiteli atd. objektivně odpovídá vlastník lesa, třebaže protiprávní stav sám nevyvolal. Podobně vlastník lesa odpovídá za využití lesních pozemků k jiným účelům než pro plnění funkcí lesů, bez ohledu na to, zda toto využití bylo provedeno jím samotným, nebo bez jeho souhlasu či proti jeho vůli.
48. Soud tedy považuje za správný postup správních orgánů, které při zjištění nedostatků na lesním pozemku p. č. XA uložily žalobcům jakožto vlastníkům lesa opatření k nápravě podle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP. Ti také protiprávní stav způsobili, a opak netvrdí. Námitky ohledně odpovědnosti předchozích vlastníků pozemku nejsou ve věci relevantní.
49. Ve vztahu k nápravnému opatření uloženému pod výrokem ad 1) písm. b) rozhodnutí Inspekce spočívajícímu v zalesnění pozemků p. č. XA, XC a XF v k. ú. X ve vlastnictví žalobců, se žalovaný vyjádřil na str. 7 napadeného rozhodnutí tak, že podle lesního zákona je vlastník lesa povinen hospodařit na svém lesním pozemku v součinnosti s odborným lesním hospodářem a je povinen provést zalesnění lesního pozemku nejpozději do dvou let od vzniku holiny, výsadba je tedy zákonnou povinností účastníků (nyní žalobců) jako

vlastníků předmětných pozemků. Žalovaný se zároveň na str. 6 napadeného rozhodnutí vyjádřil k vlastnictví pozemku p. č. XF, který žalobci nabyli do svého společného vlastnictví v roce 2018. Žalovaný, resp. prvostupňový orgán tedy správně vycházel ze skutečnosti, že je to vlastník lesa, kdo je povinen zalesnit holiny bez ohledu na to, zda tyto vznikly za předchozího vlastníka lesa.

50. K povinnosti odstranit betonové pražce na lesním pozemku p. č. XA se žalovaný vyjádřil na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí: *„Cesta, která byla při kontrole dne 6. 10. 2015 na předmětném pozemku zjištěna, byla zpevněna betonovými pražci (...) tomto správním řízení není řešena otázka odpovědnosti za způsobený stav na lesní cestě, podstatné je to, že zpevnění cesty betonovými pražci odporuje lesnímu zákonu a je tedy nutné tento nelegální stav odstranit. Protože v době kontroly byly vlastníky právě účastníci, jsou osobami, které jsou povinny odstranit tento stav.“* Stejně tak se žalovaný vyjádřil k opatření uloženému pod výrokem ad 1) písm. d), a to v druhém odstavci na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde uvedl: *„ČIŽP uložila účastníkům opatření k nápravě spočívající mimo jiné v odstranění nelegálního stavu způsobeného stojící budovou na části lesního pozemku p. č. XA v k. ú. X. Účastníci nabyli předmětný pozemek do plného vlastnictví v roce 2013. Tím, že účastníci získali nemovitosti do svého vlastnictví, stali se tak i právně odpovědnými za jejich stav. Na základě toho jim bylo uloženo opatření k nápravě.“* Žalovaný tedy nepovažoval za relevantní odpovědnost předchozích vlastníků, neboť bylo ve věci rozhodné, že vlastníky dotčených pozemků byli žalobci, kteří tak odpovídali za stav těchto pozemků v době kontroly. Správní orgány tedy zdůvodnily, proč jsou k jednotlivým opatřením k nápravě povinni žalobci, nikoliv předchozí vlastníci dotčených pozemků. S těmito úvahami se soud ztotožňuje. Dílčí námitka žalobců, že nebyla zohledněna odpovědnost předchozích vlastníků, tak není důvodná.
51. Stejně tak soud nemůže přisvědčit žalobcům, že prvostupňový orgán nezkoumal, zda provedené terénní úpravy funkce lesa nepoškozují a jsou tedy přijatelné. Prvostupňový orgán se k charakteru provedených úprav vyjádřil ve čtvrtém a pátém odstavci na str. 13 rozhodnutí, kde uvedl, že *„činností účastníků došlo k poškození předmětného lesního pozemku a ostatních dotčených lesních pozemků. Nejenže změnili terénní poměry, ale zlikvidovali svrchní vrstvu půdy, která je pro růst vegetace nepostradatelná a v neposlední řadě změnili i odtokové poměry, když zeminou přehradili koryto drobného vodního toku. Jak již bylo nastíněno, retenční funkce je plněna především rostoucí vegetací spolu se svrchní vrstvou půdy, v níž se nachází půdní flóra a fauna zajišťující důležité půdní procesy. To co se nacházelo na předmětném lesním pozemku v době kontroly, byly pouze spodní půdní horizonty, které sami o sobě žádnou retenční funkci neplní. Naopak. Takový stav jen napomáhá tomu, že při větším úhrnu dešťových srážek bude docházet k výraznější půdní erozi, neboť půda není chráněna žádnou rostoucí vegetací.“* Dále se prvostupňový orgán zabýval následky provedených terénních úprav na str. 25 a 26 rozhodnutí. V posledním odstavci na str. 25 a prvním odstavci na str. 26 uvedl, že *„lesní pozemky p. č. XA, XC a část XF, všechny v k. ú. X, jež byly významně dotčeny škodlivým zásahem účastníků, jsou pro výsadbu nového lesního porostu, aniž by byly uvedeny do původního stavu, nevhodné. Při terénních úpravách byl zcela zničen půdní povrch, především jeho svrchní organická část, která je pro růst vegetace tou nejdůležitější složkou, neboť je zásobárnou živin, vzduchu a vody. Současně tím došlo v dotčeném území i ke změnám vlastností po stránce typologické. Tím má ČIŽP na mysli změnu půdního typu, od čehož se odvíjí i změna cílového hospodářského souboru a souboru lesních typů.“* Na str. 26 prvostupňového rozhodnutí pak označil tvrzení žalobců, že provedenými činnostmi zlepšili poměry na dotčených lesních pozemcích, za mylná. Na tuto úvahu prvostupňový

orgán navázal v posledním odstavci na str. 29 prvostupňového rozhodnutí. K povaze důsledků provedených prací se vyjádřil i žalovaný v druhém odstavci na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde konstatoval, že „[p]ři kontrole ve dnech 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015 bylo zjištěno, že činnost účastníků nesměřovala k obnovení funkce lesa. Nejenže byly změněny terénní poměry, ale byla zlikvidována svrchní vrstva půdy, která je nepostradatelná pro růst vegetace. Provedené terénní úpravy na předmětném pozemku tak poškodily plnění funkcí lesa. Např. retenční funkce je plněna především rostoucí vegetací spolu se svrchní vrstvou půdy, v níž se nachází půdní flóra a fauna zajišťující důležité půdní procesy. V době kontroly se na předmětném pozemku nacházely pouze spodní půdní horizonty, které žádnou retenční funkci neplní, takový stav napomáhá tomu, že při větším úhrnu srážek bude docházet k erozi. Nenacházel se zde žádný lesní porost ani humózní vrstva půdy, která je pro růst vegetace nepostradatelná. Předmětné pozemky tak byly významně dotčeny zásahem účastníků a jsou pro výsadbu nového lesního porostu, aniž by byly uvedeny do původního stavu, nevhodné. Stav předmětných pozemků nedával předpoklad, že by funkce lesa byly v co nejkratší době opět plněny v celém rozsahu, neboť půdní povrch po provedených terénních úpravách byl značně nestabilní a o to více ohrožen erozí.“ Není tedy pravdivé tvrzení žalobců, že se správní orgány nezabývaly skutečností, zda nebyly provedené terénní úpravy prospěšné, neboť, jak vyplývá ze shora uvedeného, správní orgány se dopadům provedených terénních úprav věnovaly podrobně.

52. Dále žalobci namítají, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, který nelze zjistit jen z obecných pohledových záběrů ortofotomap. Soud připomíná, že správní orgány při svém rozhodování vycházely zejména z kontrolních zjištění učiněných při kontrole konané ve dnech 6. 10. 2015 a 25. 11. 2015, zaznamenaných v protokolu o kontrole, dále pak z vypracovaného znaleckého posudku, jakož i z ortofotomap, které nebyly v dané věci jediným podkladem rozhodnutí, jak mylně tvrdí žalobci. Správní orgány vycházely zejména ze samotného kontrolního zjištění zachyceného v protokolu o kontrole a z pořízené fotodokumentace, vzhledem k rozsáhlosti zjištěných úprav také zadaly vypracování znaleckého posudku, z ortofotomap pak vycházely zejména co do určení časového sledu jednotlivých změn dotčených pozemků. Skutkový stav zjištěný na základě uvedených podkladů, jež jsou součástí spisového materiálu, prvostupňový orgán podrobně popsal na stranách 4-9 svého rozhodnutí. V podrobnostech soud na tyto strany prvostupňového rozhodnutí odkazuje. V odůvodnění prvostupňového, resp. napadeného rozhodnutí, jsou zcela dostatečně popsána zjištění ohledně dotčených pozemků, která vedla k uložení předmětných nápravných opatření. Žalobci ani jednotlivá skutková zjištění přímo nerozpoukají. Jak soud konstatoval již výše, ČIŽP ukládá opatření k odstranění a nápravě zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků osobám, které jsou zodpovědné za vznik nebo trvání těchto zjištěných nedostatků. Za stav lesa a hospodařením na něm je přitom odpovědný vlastník takového lesního pozemku. Námitky žalobců o obecnosti důkazů, z nichž neplyne kdo a kdy a v jakém rozsahu zasáhl v dané lokalitě, jsou ve světle uvedených závěrů nedůvodné. Jak vyplývá z napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí, správní orgány zjistily nežádoucí stav dotčených lesních pozemků, který v odůvodnění rozhodnutí náležitě popsaly. Zároveň se správní orgány zabývaly odpovědností za tento nežádoucí stav, kterou nesli žalobci jako vlastníci dotčených pozemků, na nichž byly provedeny rozsáhlé terénní úpravy přesahující až na pozemky sousední, na nichž nebyly v souladu s lesním zákonem zalesněny vzniklé holiny, a na nichž byla umístěna nelegální stavba, jakož i betonové pražce. Tento nežádoucí stav byli žalobci jako vlastníci předmětných lesních pozemků povinni v souladu s uloženými

nápravnými opatřeními odstranit. Je přitom nerozhodné, zda byly některé činnosti způsobeny běžnými přírodními vlivy a následky, např. povodně nebo vichřice, jak tvrdí žalobci. Pro uložení opatření k nápravě je zcela bez významu, zdali faktický stav pozemku zhoršují určité přírodní vlivy. Žalobci odpovídají za nežádoucí stav lesa a jsou povinni jej napravit bez ohledu na příčiny tohoto stavu, neboť příčiny nežádoucího stavu lesa nemají na objektivní odpovědnost žalobců jako vlastníků lesních pozemků jakýkoli vliv. Tvrzeními ohledně kalamitní situace jako příčiny nežádoucího stavu pozemku se zabývaly i správní orgány se závěrem, že tato neospravedlňovala zjištěný protiprávní stav dotčených pozemků. Žalovaný se k tvrzené kalamitní situaci vyjádřil na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„[k]ontrola byla provedena dne 6. 10. 2015 a poslední kalamitní situace se vyskytla i dle tvrzení účastníků, na začátku června roku 2013. Na ortofotomapě z roku 2014 zachycující letní období, jsou patrné terénní úpravy, které dle účastníků začaly být prováděny za účelem odstraňování následků po povodni. Je tedy zřejmé, že mezi jednotlivými událostmi je téměř roční rozestup, což odporuje tvrzení, že celou věc bylo nutné řešit jako kalamitní situaci. Účastníci nezačali konat bezprostředně po odeznění nepříznivé situace. Dle účastníků při bleskové povodni v roce 2013 došlo ke splavení významné části zeminy, což byla výjimečná krátkodobá situace. Tato situace, přestože byla závažná, neopravňovala účastníky k provedení rozsáhlých terénních úprav.“* Navázal tak na prvostupňový orgán, který na str. 15 rozhodnutí uvedl, že *„[h]ovoří-li účastníci o tom, že při bleskové povodni v roce 2013 došlo ke splavení významné části zeminy, zejména vlivem výstavby v horní části obce X, pak se jednalo o zeminu pocházející z jiného než předmětného lesního pozemku a došlo k tomu, dle účastníků, v době nadměrných dešťových srážek, což lze vnímat jako abnormální, krátkodobou situaci. Dále účastníci uvedli, že přívalové vody se valily z příjezdové cesty, tedy z míst, které bylo opatřeno povrchem neumožňujícím vsakování vody. Jednalo se tedy o stav výjimečný a nikoliv běžný. Vzniklá situace, ač mohla být závažná, neopravňovala účastníky k provedení rozsáhlých terénních úprav poškozujících nejen jejich lesní majetek. Ospravedlnění takového jednání by bylo velkým precedentem s nedozírnými následky.“*

53. Soud se zabýval také námitkou, že správní orgány nezohlednily prospěšnost provedených úprav, resp. zda tyto brání obnově funkce lesa. Pod bodem 51. tohoto rozsudku soud odkázal na jednotlivé pasáže prvostupňového i napadeného rozhodnutí, v nichž se správní orgány dopady provedených úprav zabývaly. Správní orgány podrobně zhodnotily, zda tyto úpravy brání obnově funkce lesa. Není tak pravdivé tvrzení žalobců, že by žalovaný neodůvodnil potřebnost provedení nápravných opatření, či že by stavěl toliko na formálních důvodech. Žalovaný, potažmo prvostupňový orgán, podrobně ve svých rozhodnutích odůvodnil, proč je uložení opatření k nápravě nutné. Městský soud k tomuto doplňuje, že uvedené hodnocení charakteru provedených prací a jejich vlivu na funkci lesa je především odbornou úvahou vycházející z určitých obecných kritérií. Inspekce na základě odborných znalostí posoudila dopady provedených terénních úprav na dotčené lesní pozemky. Toto odborné uvážení správního orgánu nemůže správní soud v žádném stadiu řízení nahradit uvážením vlastním, nýbrž vůči němu postupuje obdobně jako vůči správnímu uvážení. Proto posuzuje, zda nebyly překročeny jeho zákonem stanovené meze či zda nedošlo k jeho zneužití (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2003 č. j. 5 A 139/2002-46, uvedl, že *„[ú]kolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených*

zákonem.“ Soud posoudil úvahy provedené správními orgány a dospěl k závěru, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci, a to i ve vztahu k charakteru provedených úprav, a s těmito zjištěními se řádně vypořádaly. Prvostupňový orgán, jakož i žalovaný, řádně odůvodnili, proč provedené terénní úpravy na lesních pozemcích brání obnovení funkce lesa, přičemž se řádně vypořádali se všemi námitkami žalobců. Podle soudu správní orgány řádně zjistily skutkový stav, podklady, z nichž při svém rozhodování vycházely, jsou součástí spisového materiálu. Soud neshledal v postupu správních orgánů porušení § 3 správního řádu.

54. Pro úplnost nelze nezmínit, že řízení ve věci uložení pokuty, jež žalobci zmiňují ve druhém žalobním bodu (viz sp. zn. 10 A 78/2019 a 11 A 78/2019 Městského soudu v Praze), jsou řízení odlišná od předmětného. Na jejich závěry Inspekce ani žalovaný nenavázali, ani jejich výsledek není pro předmětné řízení relevantní. Námitky druhého a třetího žalobního bodu nejsou důvodné.
55. Soud nepřisvědčil ani námitkám *čtvrtého žalobního bodu*. Ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ČIŽP, stanovuje pravomoc Inspekce zjišťovat nedostatky a škody na funkcích lesa jako složce životního prostředí, jejich příčiny a osoby zodpovědné za jejich vznik nebo trvání. Odstavec 2 tohoto ustanovení umožňuje Inspekci ukládat opatření k nápravě a odstranění zjištěných nedostatků, jejich příčin a škodlivých následků. Uvedená pravomoc Inspekce je koncipována poměrně široce, jejím smyslem je zabezpečení ochrany lesa a jeho funkcí v souladu s lesním zákonem. Nápravné opatření uložené podle dotčeného zákonného ustanovení zcela nepochybně může spočívat v odstranění určitých terénních úprav či odstranění nelegálního stavu způsobeného nepovolenou stavbou na pozemku. Inspekce je oprávněna uložit nápravná opatření za účelem odstranění nežádoucího stavu způsobeného porušením právních povinností vyplývajících z lesního zákona (podle § 11 odst. 1 a 4, § 13 odst. 1). Kompetence Inspekce se přitom v tomto ohledu mohou dotýkat kompetencí stavebních úřadů. K této problematice se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 5. 2020 č. j. 2 As 288/2018-45, a to ve vztahu ke stavební činnosti, která je zakázána podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[v] projednávané věci není zřejmé, proč v případě žalobcovy stavební činnosti orgán ochrany přírody podal podnět k zahájení řízení o odstranění stavby, jestliže v rámci své kompetence mohl zjištěné jednání kvalifikovat a sám též uložit opatření k nápravě typově odpovídající možnostem, které má stavební úřad (odstranění výsledku zakázané stavební činnosti) a také tak učinil. Uložení povinnosti odstranit stavbu je vykonatelné od obou kompetentních orgánů.“ Tyto závěry lze přitom vztáhnout i na opatření k nápravě ukládaná podle § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP. Vlastník lesa má povinnost hospodařit na lesních pozemcích v souladu s lesním zákonem, resp. povinnostmi stanovenými v tomto předpisu. Pokud některou z těchto povinností poruší, je Inspekce oprávněna uložit nápravná opatření za účelem odstranění způsobeného stavu. Inspekce byla v souladu s § 3 odst. 2 zákona o ČIŽP oprávněna uložit dotčená nápravná opatření. Na tomto místě je nutné připomenout, že smyslem ukládání opatření k nápravě je dosáhnout určitého stavu, který je v souladu s právními předpisy. Inspekce uložila odstranění zjištěného nelegálního stavu, a způsob, jakým ke splnění tohoto opatření dojde, přitom nestanovila, povinnost přesně konkretizovat uložená opatření co do způsobu jejich provedení ji ani netíží. Bylo na žalobcích, jak kýženého stavu dosáhnou. Námitky ohledně jiných správních řízení jsou v tomto ohledu irelevantní. Čtvrtý žalobní bod není důvodný.

56. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. října 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu